

[Christmas Møller.]

Levetid, eller om man ikke mener, at dette, at man efterhaanden borer Samfundet ind i Valutacentralens kontormæssige og administrative System, lader sig i det lange Løb simpelt hen ikke opretholde.

I Dag, hvor vi skal tage Stilling til Spørgsmaalet, har vi Lov til at sige, at Sandheden er den, at Nationalbankens Politik — baade valutarisk, med Hensyn til Salg af Obligationer o. s. v. — er et stærkt Vidnesbyrd om, at man paa det paa det økonomiske Omraade ledende Sted, nemlig paa højre Side af Holmens Kanal, altsaa paa den rigtige Side af Kanalen, ikke har Tillid til dette System, men ved, at der skal krabatere Midler til. Vi træffer Afgørelse om Valutacentralens Fortsættelse, og Regeringen foreslaar, at Loven skal gælde i 2 Aar, i en Situation, hvor hverken Ministeren for Handel, Industri og Søfart eller Statsministeren eller Udenrigsministeren, og vi kan tage Landbrugsministeren med for at faa de 4 store inden for Kabinetet med, kan sige det fjerneste om, hvorledes Danmarks økonomiske Forhold vil ligge blot 3—4 Uger frem i Tiden.

Forhandlingerne om Tysklandstraktaten skal begynde i næste Uge, Forhandlingerne om Englandstraktaten er foreløbig brudt sammen; men Regeringen forlanger i Dag af os og af Landet paa Baggrund af Valget et Instrument, som betyder, at man, naar man gaar til disse Forhandlinger, har meget lettere ved at stille Krav til Landet, end om vi havde et System, saaledes som vort Parti har foreslaaet det.

Regeringen kan pege paa den almindelige økonomiske Situation i Verden. Regeringen kan med Rette pege paa, som vi ogsaa gør det, at Restriktioner utvivlsomt vil være nødvendige et langt Stykke Tid endnu, at Samhandelen mellem den gamle og den nye Verden fortsat vil være ringe, og at vi ikke vil kunne finde Afsætning for vore Landbrugsprodukter, uden at vi samtidig køber Varer i andre Lande. Alt dette er vi enige i. Men det behøver ikke at betyde Gennemførelsen af en Ordning, som paa den voldsomme Maade, der her er Tale om, lægger al dansk Handel, hele Danmarks Erhvervsliv ind under Regeringen, og som betyder, at Regeringen i Virkeligheden under de Forhandlinger, der kommer, staar vanskeligere med Hensyn til at kunne sige nej til Kravs Opfyldelse, end om vort Forslag var blevet gennemført. Derfor har vi da stillet vort eget Forslag, saaledes som vi ogsaa nævnte det under Valget, nemlig Ændringsforslaget

under Nr. 2, stillet principalt af de ærede Medlemmer Hr. Fibiger, Hr. Prieme og mig paa vort Partis Vegne. Jeg regner dette Forslag for det mest liberale, jeg regner dette Forslag for det i Forhold til Regeringens Forslag mest yderliggaaende.

Jeg kunde maaske nære Trang til at gøre en eller anden Bemærkning i Anledning af andre Ændringsforslag, naar jeg tænker paa Valgkampagnen: bort fra Valutacentralen; men det er jo, om jeg saa maa sige, ikke min Forretning, saa det kan jeg overlade til andre. Saadan just at komme bort fra Restriktioner og komme langt bort fra Indgreb, Valutaattester eller Importattester, hvad man nu vil kalde det, kan man jo ikke sige, at nogen af de afgørende Partier i Rigsdagen gaar ind for; men jeg synes, at vort Forslag gaar videst i Retning af at forsøge et andet System end Regeringens, og derfor tror jeg ogsaa, at vort Forslag af den højtærede Formand vil blive sat først til Afstemning.

Vi siger: Hvad er Opgaven under de nuværende Forhold eller under de Forhold, der kan tænkes? Der er valutariske, der er handelspolitiske, og der er beskæftigelsesmæssige Hensyn at tage, og derfor siger vi, at Opgaven maa være den at søge alle tre Hensyn taget, uden at gaa Erhvervslivet nærmere, end det er nødvendigt, naar man har de bundne Forhold. Vi siger derfor, ogsaa for Oversigtens Skyld, at vi deler Varerne paa samme Maade, som de deles nu, og dernæst siger vi, at Vareindførselen til Riget maa bestemmes ud fra tre Hensyn eller paa tre Maader.

Der er Varer, som det maa være forbudt at indføre, fordi danske Interesser er saa betydelige, at Forbud er rimeligt — dem har vi anført i § 4 i vort Forslag, og som særligt Eksempel herpaa kan jeg nævne forædlede Landbrugsprodukter. Vi siger dernæst, at der er en Gruppe af Varer, som vi frit kan indføre — det er de i § 3 under b opførte Varer —, fordi Stillingen er den, at der hverken valutarisk, handelspolitisk eller beskæftigelsesmæssigt er Interesser knyttet til dem. Og endelig siger vi med Hensyn til andre Varer, at det kan ikke nytte at have et System, som borer Erhvervslivet ind i en monopoliseret Indførsel, og derfor skal Varerne, hvad Kvantum angaar, frit kunne indføres, men andre Hensyn, beskæftigelsesmæssige og handelspolitiske, kan medføre, at man kun vil tage dem i et bestemt Forhold fra bestemte Lande eller kun fra et bestemt Land, og derfor skal dette kunne bestemmes af Ministeren og det dertil indrettede Organ.